



VALENTIN CUNDRIČ

Odkupitelj

Svet je vse pohojeno.
Življenje – izposojeno.

On ve: odraščanju glasu predam
iz molka s korenino se izdrt.
Pa od ondód bi kdo se spustil k nam
do sem k izhodu, ki je še načrt?
... ki skozme gleda
kot od hudobnega soseda.

Oh slika, v črko staro zakrni.
Izbrisano v pomene peče vest.
Sadovi knjig predajajo se rji
kot ženinom poročni mlaj nevest.
On skozme gleda, in kar vidi,
je pomoči potrebno, je nebo in tatrman
v prerosi, pavoli in židi.
Prestopim se v besedo iz dejanj.
... čeprav se vosek tiho nakaplja
na usta in na kretnje prej kot za pečat,
kajti duh stekel laja iz pekla
in mi ponuja stoti grad.

Z razlogovanjem nerazumljene besede
razlomim njeno moč teme,
ki čute z gluho mi strastjo obsede,
da krog brez cilja pota mi zatne.
... ki skozme hodi
sam in z vsemogočimi oprodi.

Drevesa so preseljena v nebo.
Iz bliskov stopajo preroki.
Obličja odkupiteljev do nas rasto
kot k čudežnemu krstu in poroki.
On skozme hodi, in ko pride,
s perutjo zbode moj pogled
navznoter; da iz mavrične golide
v leseno se prelijem, kar sem kmet.
... čeprav sem buba, ki je zgodaj
prestrahopetna za značaj,
pa vsi vedo, da ni naprodaj
moj hrepeneči glas, zavit v ihtljaj.

Svoj mir poišči, bližnji moj,
ob njih, ki dlje so kakor jaz in ti
in so odmevi sebe. Skoz povoj
usode vase zro na drugo stran rasti.
... ki skozme poje
po moje in po svoje.

Škržatov plen je moja ura, sicer tiha.
Rob zlobne pravljice kot prst
se me dotakne. Starosta usiha
v globinah tisočerih krst.
On skozme poje, in ne zame.
Zaklene me v pepel, kar sem doma.
Kar sem begunec, me objame,
in me od tukajšnjih nobeden ne pozna,
... čeprav sem rog za angelske jelene,
se nudim jamskim dečkom in dežju
vsegà, iz vdanosti do cene,
ki mi narašča v svetem snu.

Nosilnico rodu smo odložili
med priprošnjike rojstva in pogreba.
Kot da se bomo še vrnili -
ko to bo treba.
... ki skozme kliče
vse žive in mrliče.

Kam odkupitelj moj odhaja?
Stopnišče groma v brezno pada.
Obiščem in poljubim vse malike kraja
kakor nevesta jalova in večno mlada.
On skozme kliče, so vsi svêti
v obronkih tedna, in do vic
korak je; vernim dušam ne zaprêti
z očmi navzad, z obrazom vnic.
... čeprav pridajo mi mimoživeči
pelinastega smeha, sem domač
z odsotnim prej, ki noče zapriseči
me kruto kakor stolni vrač.

Brez dvižnega mostu do vzhóda
ne pride dan kot sosed. Z mečem
vznemiri vrata, zazveni posoda
pod žlico, čez katero ... jutro ... rečem.
... ki skozme hlipa
iz jalovine hipa.

Nesreča pozabila bo le nase
in z nami bo hodila skupaj še naprej.
Za vrto tudi z mutcem poravna se,
povzdignjenim med glasnimi v mitrej.
On skozme hlipa, kot iz rane,
iz sužnosti na lestvi mojih let.
Zasloni usta s kamnom mi, in vdane
hromi mi ude zopet vnebovzet.
... čeprav sem kamnom za spomin
in v kraje izginule kažipot,
že dolgo primščin ni, ne ženitnin
ob kostnici odtegnjenih usod.

Dno uhlja moje sohe ptič vali.
Bom drevenel od ščebetanja
kot kretnja, ki po krvi zadiši,
ali kot mati z detetom, brez spanja.
... ki skozme žuga
kot vojska, lakota in kuga.

Prosojna so telesa naša proti luni
in nagnjena nad komaj vidno pot.
Gorje mu, kdor me ptičjega oskruni,
kot sodil karajoče tudi meni bo Gospod.
On skozme žuga, s psalmom starim,
v stojala rož, v plašnice jat.
Omahnem kakor bilka, in poudarim
brezkrajnost hipa, iz kristala in krilat.
... čeprav počivam v miru, brez srca,
in brez smehljaja vrnjen v prah,
pot križev me za živega spozna
in v roženkrancu, ki ga moli Strah.

